

31. DAN CAMINA Botafumeiro [botafuméjro]

Petek, 22. septembra 2017

Zaprl sem oči. Veter mi je vel čez obraz in sramežljivo sonce, povsod naokoli vsakdanji vrvež, jaz pa sredi njega, a pravzaprav nekje čisto drugje. Počival sem. Pustil sem si nekaj trenutkov tišine, da bi razumel, kje sploh sem in kaj se je danes sploh zgodilo.

Jutro je bilo drugačno, polno pričakovanja in vznemirjenja. Prišel je »tisti dan«. Poti nisem videl, ničesar se ne spomnim, menda je tako, kadar si tako blizu cilja, da ne moreš misliti na nič več kot samo še na to. Gor, dol, gor, dol in potem z griča v mesto. Zato ker so zadnji, so pločniki v Santiagu posebno dolgi, natrpani in strmi.

Na trg pred katedralo svetega Jakoba se je ravno opoldne, ko smo prispeli v Santiago, usula množica ljudi. In ko smo sedeli in občudovali pogled, ki smo ga sanjali trideset dni, so se počasi drug za drugim pred nami prikazovali naši sopotniki, za katere smo mislili, da jih ne bomo več videli. Najprej Ally [eli], ki smo jo izgubili nekje pred Leónom, potem veliki Argentinec Alejandro [alehándro], Buláč, Napoletano, Lino iz Milana in Francoz Alexandre, ki nam je drugi dan naše poti preskrbel ležišče in ki smo ga potem vedno znova srečevali, ter še mnogo mnogo drugih ljudi, ki smo jih poznali samo po nasmehih in ki bodo to, namreč nasmejani romarji, v spominu tudi ostali. Pot res vedno da, kar se zdi, da je vzela. Bilo je lepo, veselo, zmagoslavno in prisrčno. A je nekaj manjkalo, čeprav nisem natanko vedel, kaj.

Zvečer sem somaševal pri maši v katedrali, kjer sem srečal še naše slovenske sopotnike. V veliko čast mi je bilo in izpolnila se mi je dolgoletna želja, pa tudi zabavno je bilo videti obraze naših sopotnikov, ki niso vedeli, da sem duhovnik. Toda ko je na koncu maše pred oltar pristopilo osmero moških in zagnalo tisto svetovno znano, gromozansko kadilnico botafumeiro [botafuméjro], so mi med pesmijo romarjev obraz oblile solze. In iz mene je začelo dreti vse, kar sem nosil s seboj: strahovi, skrbi, bolečine, težave, odrekanja, sončni vzhodi, blato, klanci brez konca, razmišljanja, vlaga, rama in koleno, trepet pred dežjem, mavrice, topel čaj, megla, vznemirjenje, negotovost, izčrpanost, stvari, ki bi se lahko zgodile, pa se niso, in stvari, ki se lahko ne bi zgodile, pa so se, majhni čudeži na poti, naši prepiri in nerazumevanja, sprave, odpuščanja, tišina, koraki in čisto na koncu nekakšen občutek med hvaležnostjo in zavestjo, da smo naredili nekaj nemogočega, a tako zelo pomembnega in za naše življenje potrebnega.

Kar nisem mogel sam povedati pred oltarjem, so povedale solze. To je bila moja najlepša molitev. To, kar je manjkalo.

In sem prišel v Santiago.

Marija, vedno bodi z menoj do konca. Amen.